

HANNAH FERRER DOMÍNGUEZ
Col·legi Parroquial Don José Lluch (Alboraia)
2n batxillerat

LA IMPORTÀNCIA DE LA INSPIRACIÓ

Davant de l'espill reapareixen totes les pors, l'ansietat, perquè el concepte abstracte que una té sobre si mateixa pren forma en tota la seua esplendor i encara més acabada d'alçar, com li havia passat a Sofia.

Veia el seu rostre pàl·lid i ullerós i no podia evitar sentir-se sobrepassada per tot, perquè li semblava surrealista que la mateixa persona que havia tornat a Espanya després d'un fracàs, acabara d'haver llegit un correu...d'indole més aviat contrària. S'havia alçat a beure aigua, havia encés la pantalla del mòbil i decolp el món havia pres un caire diferent.

Era poc més de les sis del matí i potser s'hauria d'haver anat a dormir de nou, aprofitant els pocs dies de vacances que tenia en aquell país, abans de tornar a la universitat a continuar treballant. Tanmateix, es veia incapaç d'això i portava ja quasi deu minuts enfront de l'espill pensant com el resultat d'un experiment qualsevol havia sigut la raó per la qual l'havien guardonada amb un premi.

La seua carrera en bioquímica havia semblat prometedora en l'època universitària, però no obstant això, ara... havia passat a ser una de les tantes professores que compaginaven el seu treball de recerca amb l'ensenyament universitari, damunt a l'estranger. Es sentia una fracassada; no obstant això, ara tampoc tenia moltes raons per a sentir-se alegre, la veritat.

Feia anys (des que s'havia mudat als Estats Units a estudiar una carrera en ciències) que no parlava amb la seua família, així que malgrat estar ocupant un pis en la mateixa ciutat que ells no tenia moltes ganes d'explicar-los que havia guanyat alguna cosa i a més, tampoc creia que els anara a interessar massa.

D'altra banda, tots els seus amics eren estatunidencs o almenys vivien al país i per les hores que eren no els veia estant dempeus. A més, no tenia a ningú a qui agrair-li la seua ajuda pel que li havia fet guanyar el premi. El "descobriment" pel qual li l'havien atorgat en veritat havia sigut un accident, com la penicil·lina, la qual cosa, si bé a un altre tipus de persones els podia semblar el millor, a Sofia, a qui ningú l'havia ajudat mai i que per tant només havia tingut als seus ídols científics, li semblava fins i tot ofensiu que després d'anys de dur treball i d'investigació genètica, haguera rebut un reconeixement en un camp que ni tan sols era el seu, l'enzimologia.

Mentre es llavava la cara va pensar llargament en la seua trajectoria professional i en com la vida que li venia predeterminada hauria sigut mantindre el negoci familiar, al ser filla única, i en com l'existència de persones que havien perseguit els seus somnis abans que ella l'havia inspirada.

La primera figura referent havia sigut la de totes les xiquetes amb passió per les ciències, Marie Curie, qui inclús més enllà del caràcter feminista del seu èxit ocupava un lloc rellevant dins de la ciència en general. Després figures dispars com Oparin i Haldane, Lovelace, Margulis, Darwin, Mendel, etc., es sumaven a aquest conjunt.

No obstant això, d'enzimologia no li havia interessat cap especialment, fins l'inici de la carrera universitària.

Aleshores havia començat a investigar. Com en tots els camps de la ciència, hi havia nombrosos personatges destacables, però li va cridar especialment l'atenció Santiago Grisolí, potser en part per ser valencià com ella i com a causa del mínim patriotisme que encara li quedava en algun racó de la seua ànima i que li havia fet tornar, encara que foren només uns dies, encara que no li quedara res allí.

Grisolí havia treballat amb un altre gran biòleg espanyol, Severo Ochoa i les seues investigacions havien estat relacionades sempre amb els cicles biològics, sobretot el de la urea i per tant amb l'acció dels enzims en l'organisme.

Havia sigut fonamental per a l'avanç en el seu camp, per la qual cosa com Marie Curie, més enllà de la causa externa que representava (la representació de València en el pla científic), destacava per si mateix.

Li havia semblat una inspiració a partir d'ahí i ara que havia demostrat potencial en aqueix camp, Sofia el veia com l'exemple a seguir.

Va acabar de llavar-se la cara, de llevar-se totes les lleganyes i quan es va mirara l'espill de nou es va veure molt més desperta que abans, més confiada. I alegre.